

ZUZANA
ŠTELBASKÁ

trináct roků

COO
BOO

Trinástroční

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Zuzana Štelbaská

Trinástroční – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ZUZANA
ŠTELBASKÁ

trináct roční

COO
BOO

Darina
31. 12. 2026
Búda pod Ostredkom

„Načo sa tam mám trepať!?“ osopila sa rozospatá Darina na rodičov. Sedela na posteli a neveriacky sa pozerala na hodinky. Na displeji bolo 5:05.

„Na Silvestra. Na to sa tam máš trepať,“ chechtal sa jej mladší brat Jano. Vyzeral ako koráb na rozbúrenom mori, pri chôdzi sa mu prebytočné kilá okolo pásu prevaľovali zo strany na stranu. Špeciálne lekár-

ske pásky pripevnené okolo ruky a nohy mu kontrolovali hladiny cukrov a tukov v tele, tiež merali tlak a dohliadali, aby sa neprejedal. Boli to na pohľad sofistikované zariadenia, ale fungovali mimoriadne zákerne. Stačilo, aby si len pomyslel na čokoládu, a pásky okamžite vysielali signál do čipu medzi jeho lopatky. Po krátkom zapípaní mu uštedril elektrošok. Druhý stupeň bol naprogramovaný tak, že čip reagoval, keď už nejakú sladkosť zjedol. Jano sa radšej k tomuto stupňu neprepracoval, nechcel vedieť, čo by nasledovalo.

„O desať minút odchádzame. Je mi jedno, či ste pripravení. Naložíme vás do auta tak či tak!“ ziapala mama z kuchyne. Bolo ju určite počuť až k susedom. Darina bývala s rodičmi a bratom v novej modernej bytovke v dvojpodlažnom byte vybavenom všetkou možnou aj nemožnou technikou. Dom z najmodernejších odľahčených stavebných materiálov bol síce efektný, takmer dokonalý, ale mal jednu chybu – jeho múry dostatočne nezachytávali zvuky. Tie prenikali stenami v zmenených podobách a vytvárali zvláštne akustické javy. V praxi to znamenalo, že keď si napríklad niekto zo susedov grgol, Darina to vo svojej izbe

počula ako dutý gong. A keď mama kričala, susedia mali zaraz v byte staromódnu zvonkohru.

„Odteraz máš všetko na starosti ty, Cicero. Dobre sa mi tu o to postaraj,“ lúčil sa otec s ÚBR-tom, čiže s Ústredným Bytovým Robotom, čo bol vlastne zabudovaný počítač, ktorý všetko v byte reguloval. Svetlo, stroje na upratovanie, spotrebu vody... Niekeddy aj proti vôli obyvateľov. Keď, dajme tomu, Cicero zaznamenal, že v jeden deň išla práčka trikrát a umývačka riadu dvakrát, nedovolil nikomu napustiť si vaňu. Aby šetril vodu. Takže keď Jano prišiel v taký deň zo školy vyváňaný v blate, čo bola obľúbená zábava jeho spolužiakov, mohol sa len osprchovať, aj to iba nastavených päť minút. To ani zďaleka nestačilo na očistu každej faldy na jeho bruchu a Darina musela v izbe znášať spuchnutý bahnový smrad až do ďalšieho dňa.

Mimochodom – detská izba. I napriek tomu, že bývali vo veľkom dvojpodlažnom byte, Darina mala spoločnú izbu s Janom, pretože otec chcel mať pracovňu a jedna miestnosť bola vyhradená iba preňho. Čo na tom, že bol stavbyvedúci a pracoval iba v teréne. Vyhlásil, že potrebuje priestor pre seba, mama ho vyob-

jímala a vyhnala deti do jednej cimry, kde si svorne súrodenecky liezli na nervy.

„Vysmradni sa do kúpeľne, tchor jeden,“ nežne oslovila brata, ktorý sa spotil pri zatváraní svojho kufra. Zložila si rukavice aj mohutné čierne okuliare, ktoré boli nevyhnutnou súčasťou jej druhej reality na sociálnej sieti, zvanej Oxacul, ktorej sa stala súčasťou ako každý človek na planéte v deň svojich trinástich narodenín. Prezliekla sa do športového, rozhádzané pyžamo a posteľ nechala tak. Vedela, že Cicero sa bude nudiť, kým budú preč, a všetko ustelie aspoň trikrát. Jedine vankúš si schovala do skrine, pretože ten odľud robotický zvykol jej a bratov vankúš vymeniť. Mama tvrdila, že je to nezmysel, ale Darina vedela svoje. Bratov smrad rozoznala na päť metrov. V návode na používanie ÚBR-ta síce písali, že robot sa časom naučí detailne vyhovieť potrebám všetkých členov domácnosti, ale výrobca už nedodal, že jeho umelá inteligencia je na takej úrovni, že rozozná nielen to, kto má čo rád, ale aj kto čo nenávidí, a bude robiť prieky.

Malo to svoje výhody. Tým, že všetko oňuchávala, či jej to Cicero nepovymieňal, cibřila si čuchové bunky. Už-už sa blížila k úplnej čuchovo-zmyslovej dokona-

losti, ale to Darina ešte netušila. Nateraz ju zaujímalo jediné: či sú veci, ktorých sa dotýka, jej.

„Defúrence, ako ste na tom?“ vošiel do izby rozžiarený otec. Mädlil si ruky a s iskrou v oku sledoval dvoch nešťastníkov. Jano sedel na kufri, nijako sa mu nedarilo zavrieť ho, a ofučaná Darina mala už zase nasadené Oxaculy a venovala sa svojmu paralelnému neživému životu. Firma prevádzkujúca sieť Oxacul pred pár dňami dovolila, aby sa ľudia mohli na ňu prihlasovať aj pod vymyslenými menami. Darina sa nevedela dočkať, kedy si zmení identitu. Už dlho tam bola pre ňu nuda. Všetkých poznala, mala pocit, že každé video už videla, že každú hru už hrala. Ale zmenené identity, tie by mohli vnieť do jej života trochu vzrušenia! Chvíľu potrvá, kým zistí, kto je kto, nehovoriac o tom, že sa nevedela dočkať, či s menom si bude môcť zmeniť aj vzhľad. Nateraz sa dali upravovať len jej vlastné podobizne. Ale Darina si želala byť staršia, mať plnšie pery a hrubšie obočie, dlhšie vlasy a mierne vypuklý nos. V zrkadle mala všetko presne naopak.

„Pomôž mi, ocko, prosím ťa,“ ňatahoval sa Jano s kufrom.

„Ukáž,“ oco chytil obrí kufor, ktorý bol ľahší, než

čakal, vyšmykol sa mu z rúk a zletel dolu schodmi. Cestou sa otvoril a povypadávali z neho kocky zo stavebnice, ktorú si tam Jano celú napchal a keďže to bola stavebnica antigravitačná, vzápätí sa kocky poodrážali od kovového nábytku a ostali voľne visieť vo vzduchu. V kufri zostali iba jedny náhradné spodky a jedno tielko – celá Janova garderóba. „No nič, popros Cicera, nech ti s tým pomôže,“ poklepal ho usmievajúci sa oco po ramene a Jano sa s fučaním zľal dolu schodmi.

„Héééééééj!“ zvrieskla Darina, keď sa jej obraz pred očami odrazu vypol. „Ty zákerná tučná guľa, okamžite to zapni!“ zložila si Oxaculy, aby vynadala bratovi, ale nosom narazila rovno do otcovho nosa.

„Čau, kráska,“ povedal jej zblízka a pobožkal ju.

„Ja nikam nejdem. Zapni mi to,“ odtiahla sa.

„Keď nemáš nič zbalené, tvoja chyba. Oblečieš si, čo tam bude,“ oco sa neprestával usmievvať. Vzal jej Oxaculy a odložil ich na kraj postele.

„Na to zabudni!“ vybehla Darina z izby a zamkla sa v kúpeľni. Sadla si na vyhrievanú záchodovú dosku. Po sekunde z nej vyskočila a začala nadávať ÚBR-tovi. „Cicero, už zase máš nastavenú vyššiu teplotu! Tá doska ma páli, pretože nerozoznáš, kto na nej sedí! Ho-

rúcu platňu pod zadkom má rád môj maslovitý brat. Mne stačí príjemných dvadsať stupňov, tak si to už láskavo zapamätaj!“ pišťala. Vzápätí si spomenula, že to Cicero určite zase urobil naschvál. Nenávidela ho. Ale nenávidela aj všetko ostatné. Chcela len svoje Oxaculy, v ktorých bol život životom. Tam si vedela všetko zariadiť tak, aby bola šťastná. Nie ako toto prežívanie, kde jej všetci a všetko liezlo na nervy.

Našťastie mala ešte Oxaculok. Záchranný náramok pre prípad, že nemohla mať Oxaculy na očiach. Zaznamenával všetky aktivity, ktoré sa tam diali počas jej neprítomnosti. Keď Oxaculok stisla ukazovákom a palcom, aktivoval sa hologram, ktorý jej zasvietil nad zápästím. Mal príjemné pastelové farby a ovládal sa ukazovákom druhej ruky. Oxaculok bol nepremokavý, ohňovzdorný, nedal sa roztrhnúť ani rozbiť, nikdy sa neošúchal a dokázal meniť vzhľad tak, aby sa hodil ku každému oblečeniu. Mohol byť navlečený na ruke už natrvalo, nikdy ho nebolo treba dávať dolu. Ostával s človekom až do smrti, najnovšie si ho ľudia želali aj do hrobu. Nevedeli sa s ním jednoducho rozlúčiť.

„Ešteže ťa mám,“ hladila Darina Oxaculok, pobožkala ho a pritúlila si ho k lícu, keď sa naštartoval.

To už sa oco začal dobýjať do kúpeľne. Vôbec sa ne-
pýtal, či môže vojsť, jednoducho nakázal Cicerovi, aby
odblokoval zámku a dvere vyvalil. Schmatol jačiacu
Darinu, ktorá kopala nohami, a vliekol ju preč. V po-
slednej chvíli sa načiahla po svoje Oxaculy a schmatla
aj náhradný zdroj zo skrinky. Škatuľka veľkosti mušle
zaklapla na určené miesto na Oxaculoch, navliekla si
ich na hlavu, natiahla si k nim rukavice a stíchla. Oxa-
culy sa naštartovali. Teraz mala všetko a nech si s ňou
robí, čo chce.

Rodičia naložili deti do auta, zabezpečili dom, zo-
brali len lekárničku a vyrazili na cestu. Všetko ostatné,
čo zvyčajne brávali na výlety, ostalo tentoraz doma: 3D
tlačiareň, keby niečo zabudli; robotický chirurg, keby
si niekto niečo zlomil; rozkladací elektrovoz, keby
bolo treba niekam ísť; elektrický nosič batožín; pre-
nosné čítačky zdravotného stavu; monitory na den-
né správy; plánovač aktivít; aplikáciu s témami na
rozhovor; čip s nápadmi a k tomu všetkému solárne
nabíjačky.

„Oci? A prežijeme to?“ spýtal sa zadychčane Jano.

„Kto neprežije, nech mi nejde na oči!“ dvihol varov-
ný prst oco a doširoka sa usmial.

„Oci? A kam to vlastne ideme?“ vyzvedal Jano ďalej.

Oco sa rozhovoril a keby Darina nemala na hlave tú veľkú vec, videla by, ako sa Janovi od údesu zúžili zrenice a padla sánka.

Ale Darina ich nevnímala. Oxaculy síce išli v úspor-
nom mode, ale aj tak to bola oveľa väčšia zábava ako s ro-
dičmi. Ak to nebude s aktivitami preháňať, záložný zdroj
jej vydrží celý týždeň. Rodičovský plán jej teda mohol
byť ukradnutý. Jediné, čo na fungovanie Oxaculov po-
trebovala, bol internetový signál. A ten bol v roku 2026
už úplne všade. Prvého januára 2027 to dokonca budú
tri roky, čo sa net dostal až na Mesiac.

Dôvodov, prečo Darina omnoho radšej trávila čas
s Oxaculmi na hlave než v realite, bolo málo. Presnejšie,
boli dva. Prvý: v Oxacule sa nemohlo nič stať. Druhý:
Darina zabudla žiť.

Jeden deň v Oxacule vyzeral pre niekoho primitív-
ne, ale Darinu vnútorne tešil a uspokojoval.

Každé ráno sa dlho venovala svojej tvári. V Oxacule
si mohla výzor upraviť rôznymi efektmi. Svoj oblúbe-
ný, ktorý používala najčastejšie, sa volal *Darina Glow*.
Po jeho aplikácii vyzerala, akoby žiarila. Ona však žia-
rila naozaj, z kontúr tváre jej vychádzali neprirodzené

lúče svetla, ale ju to robilo šťastnou. Keď bola spokojná s tvárou, pustila sa do oblečenia. V Oxacule neboli žiadne obmedzenia na oblečenie. Mohla si čokoľvek vybrať v obchodákoch, ktoré boli omnoho väčšie ako tie v skutočnom svete a vôbec sa v nich neplatilo. Každý si vzal, čo chcel, a tovar sa nikdy neminul. Naopak, každý týždeň prichádzali nové kolekcie. Mohla mať, čo len chcela. Jediné, čo systém užívateľom do 18 rokov zakazoval, bolo vyzývavé erotické oblečenie, ktoré ju beztak nelákalo.

Nakupovaniu v Oxacule Darina absolútne prepadla, vyčlenila si naň minimálne dve hodiny denne. Bola to jedna z mála činností, ktorým sa tam venovala. Keď sa jej v hlave zrodil čo len náznak nápadu, týkal sa navrhovania oblečenia. Každý kúsok, čo ponúkali obchody v Oxacule, bol generovaný automaticky, nenavrhol ho človek, ale systém. Preto by raz chcela skúsiť navrhnúť niečo ona sama. Ale nedalo sa. Všetko bolo pre užívateľov vopred vymyslené. Aby sa nemohlo nič stať.

Opustila svoj úhľadne vyzdobený dievčenský virtuálny byt, v ktorom zatiaľ bývala sama. Program dovoľoval svojim účastníkom spoločné bývanie od štrnástich rokov. To už bude zanedlho. Dovtedy má čas, aby sa na

to pripravila. Vybrala sa do krásneho nákupného centra, kde vždy niekoho stretla a mohla ho osloviť. Stačilo naňho dvakrát ťuknúť rukou a dali sa do rozhovoru. Ten bol zvyčajne úplne neškodný. Niečo ako...

„Ahoj, máš sa?“

„Ahoj, mám sa super. Nakupujem! Čo robíš ty?“

„Aj ja nakupujem. Rada nakupuješ?“

„Strašne rada! Nakupovanie ma veľmi baví.“

„Aj mňa.“

„Dík za super pokec.“

„Maj sa!“

„Ahoj!“

Darina bola šťastná. Nič sa nemohlo stať. Všetci boli milí, každá tvár mala navolenú iba jedinú emóciu – šťastie. Tu sa nedalo stúpiť vedľa. Všetko v Oxacule bolo dokonalé. Keď toto Darina nemala, bola mimo, nevedela, čo má robiť.

Auto zastavilo. Deťmi heglo a Darine sa Oxaculy bolestivo zosunuli na koreň nosa.

„Už sme tu,“ mädlil si oco ruky.

„Darina, daj to už dole,“ poklopala ju po hlave mama. „Jano, skús sa dostať von sám.“

„Podaj mi mäkké páčidlo, prosím ťa,“ zafuňal Jano.

„Nemáme tu nič. Vôbec nič, deti. Máme len seba,“ zatlieskal oco rukami a tváril sa úžasne natešene.

„Počkám, kým naštartujete elektrovoz. Vonku je kosa, počkám, kým sa nahreje, mám ešte desať minút,“ pomrvila sa Darina na sedadle a zabuchla za sebou dvere.

„Dobrý deň, vitajte. Prišli ste práve včas. Vyrazíme hneď, aby sme došli ešte za svetla,“ ozval sa spoza ich chrbtov mladý mužský hlas. „Som Peter, dúfam, že sa vám bude u nás páčiť,“ potriasol si ruku s ocom, mamou a Janom. Silným potiahnutím ho vyslobodil z auta a Jano padol dolu tvárou do hlbokého snehu. Zapadol doň ako štupeľ do vane. Nevedel sa obrátiť ani posadiť. Ostal nehybne ležať a čakal, čo sa stane. Predstavil si, že neleží v snehu, ale v šľahačke. Čip medzi lopatkami vzápätí vydal pípavý signál a Jano schytil elektrošok. Ale aspoň si ho konečne všimli. Peter obkopal okolo neho lopatou jarok, prevalil ho na bok a pomohol mu vstať.

„Darina, tú vec si nemôžeš zobrať zo sebou,“ mama jej zaľukala po Oxaculoch, ale Darina sa len odtiahla a dala si hlasnejšie sprievodnú hudbu. Systém už presne poznal jej obľúbené skladby a automaticky genero-

val hudbu, ktorá jej lahodila. Naplňalo ju to pocitom výnimočnosti. Vôbec si nevšimla, že skladby sú stále tie isté, menia sa len elektronické aranžmány, striedajú sa tóniny a rytmus. Vôbec si neuvedomovala, že dookola počúvala tie isté odrhovačky, jej otupené zmysly to nerozoznali. Navyše práve začala audiočetovať so spolužiačkou:

„Čauko, Dayra, už si to videla? Včera, keď som šla domkov z obchodáku, na ulici pri fontáne stála nová budova.“

„Ahojček, Lila, to faaakt? Nový obchodák???“

„Ne, ne, ne, láska, nebol to obchodák.“

„Váu! Čo to bude, ak nie obchodák?“

„Neviem! Ale je tam napísané: Škola.“

„No teda, moja! Fakt škola?“

„Fakt škola.“

„A nevieš, čo tam bude?“

„Ty, ja vôbec netuším!“

„Čo to máš dnes na sebe, feši?“

„Práve som to kúpila. Kde si, cica? Dajme stretko. Pozývam ťa na Mochito lajt.“

„Dobre, mojka. Ja som tu. A pôjdeme sa pozrieť aj na tú novú budovu.“

„Kde tu?“

„Čo kde?“

„No kde si, že tu?“

„Bóóóže, Lila, klikni na mňa a daj transfer. Kedy sa to už naučíš používať?!“

Darina nemusela rozprávať nahlas. Systém sa dal nastaviť na mlčiaci režim, keď bol čutujúci v realite s niekým v miestnosti alebo na verejnom mieste. Stačilo len nemo otvárať ústa. Systém vedel odčítať z pier a v Oxacule sa aj nevydaný hlas preniesol do virtuálneho sveta a všetci účastníci ho v svojich slúchadlách počuli.

„Nechajte ju,“ usmial sa Peter, keď pochopil, že snaha rodičov vytrhnúť Darinu z virtuálneho sveta je márna. „Už som také prípady videl. Vyriešim to, len najskôr pomôžte synovi.“ Jano sa naťahoval za dverami terénneho pásového vozidla, do ktorého mali všetci nastúpiť. Už ho od vozidla delilo len posledných desať centimetrov, ale brucho mu zabráňovalo otvoriť dvere a úspešne sa vyterigať na sedadlo. Otec ho silou-mocou vtlačil dnu, nevedel, ako má uchopiť syna, prebytočný tukový obal mu zakaždým vyklízol z dlaní, akoby dnu vpratával obrovský nafúknutý balón. Janovi sa ne-

podarilo dosadnúť na sedadlo. Prekotil sa na podlahu a zostal tam zakliesnený. Otec mu ešte nasúkal nohy dnu, aby sa dali zavrieť dvere. V tejto nepohodlnej polohe celou cestou zísal do stropu a na chrbte cítil každú nerovnosť zľadovatenej cesty, po ktorej sa viezli.

S Darinou si Peter poradil jednoducho, zobral ju do náručia a preložil z auta do tereňáku. Pocítila závan zimy a zneistela. Zaznamenal to aj systém v Oxacule a okamžite vygeneroval cukráreň, v ktorej čašníčka práve otvorila chladničku s koláčmi. Darine zrazu pripadal chlad veľmi príjemný a virtuálne šťastie sa jej vrátilo.

Cesta trvala asi pol hodiny. Jano zadriemal na podlahe, oco s mamou sedeli vedľa šoféra a držali sa za ruky. Pozorovali zasneženú krajinu a oco sa neprestával usmievať. Darina ďalej pokojne nakupovala v Oxacule a chystala sa s Lilou obzrieť si novú budovu pri fontáne.

Peter poklepal oca po kolene, aby ho na niečo upozornil. Priložil si ukazovák k ústam, natukal čosi do monitora na riadiacej doske a vypol motor. Hlučný motor terénneho vozidla razom stíchol a s príjemným šuštaním sa ďalej kĺzali po čerstvom prašane. Stroj šiel

hladko, bez jediného trhnutia. Mama s ocom si vychutnávali dosiaľ nepoznané blaho tichej jazdy saní.

Zotrvačnosťou sa takto viezli asi pol minúty po mierne naklonenom svahu.

Janovi sa snívalo, že sa kľže po bielej smotanovej želatíne, posypanej jemným vanilkovým cukrom, načo schytil elektrošok, vďaka čomu podskočil a konečne sa posadil do normálnej polohy. Vydriapal sa na sedadlo vedľa sestry a doširoka rozďavil oči i ústa. Nikdy nič podobné, ako mu poskytol pohľad z okna, doteraz nevidel.

Stroj sa kĺzal dolinou, nad ktorou sa čneli vysočizné zelené stromy a skaly, vedľa cesty tiekol potok, značne zamrznutý, no v dravých úsekoch voda prerazila ľad a veselo cezeň kľokotala. Všade boli záľahy snehu. Oblohu zastieral sivý opar a pod ním bol nacapený žltý kruh. Na slnko sa dalo pozeráť len tak, bez okuliarov. Ešte nikdy ho takto nevideli.

„Koľko to asi tak muselo stáť,“ zašepkal Jano. Podobné zážitkové krajiny, kam chodievali na dovolenky, boli umelo vytvárané v obrovských halách, aby sa ľudia cítili bezpečne. Pravidelne cez prázdniny chodili najmä k jazerám. Bolo to veľmi výhodné, pretože deti

sa tam nemohli utopiť, v tráve nebol hmyz a slnko nemohlo nikoho spáliť. Najviac hál zážitkových krajín bolo s kúpaliskami, potom s robotickými zvieratami a atrakciami pre malé deti, dôchodcovia najčastejšie navštevovali haly s pasívnymi pohybovými aktivitami, ale existovalo aj niekoľko simulátorov lesa, samozrejme, bez zvierat, zato s podrobným GPS pre zberačov umelo nasadených plodov a tiež zopár lyžiarskych stredísk. V Amerike už stavali prvú morskú halu, až teraz totiž vynášli konštrukciu, ktorá unesie strechu s rozmermi niekoľko desiatok kilometrov štvorcových. Pomocou nových technológií a špičkových materiálov sa podarilo už i to.

„Chcete im to povedať vy, alebo to mám urobiť ja?“ opýtal sa Peter rodičov, keď sa terénne vozidlo zastavilo pred skalnatou stenou. Po jej pravej strane viedol príkry chodník smerujúci strminou kamsi do kopca.

„Poviem to ja,“ usmial sa oco a pomädľil si ruky. Otočil sa dozadu k deťom. Jano na neho vytriešľal teľacie oči a Darina nečujne mlela ústami. Práve si s Lilou obzerali novú budovu v Oxacule, ktorá sa objavila vedľa fontány a mala na sebe nápis Škola. Obe dievčatá živo diskutovali o tom, na čo tá budova asi bude slúžiť.

„Darina,“ poklopala jej mama po hlave ostrými klbmi prstov a stiahla jej Oxaculy.

„Teraz nie, počkaj,“ vyprskla Darina a chcela si ich nasadiť späť, no otec bol rýchlejší. Zadržal jej ruky a nadýchol sa, že niečo povie. Nečakal, že Darina sa začne brániť. „Neber mi to! Neber mi to! Neber mi tooo!“ lomcovala s Oxaculami a oco mal čo robiť, aby ich udržal. Dcéra sa však nevzdávala. Naklonila sa dopredu, aby získala lepšiu pozíciu, natiahla sa a pomedzi otcove ruky zdrapila svoje Oxaculy ešte pevnejšie. Otca to nahnevalo, vykrútil Darinine ruky aj s Oxaculami a donútil ju pustiť ich. Darina však vstala, pišťala, driapala nechtami, aby Oxaculy získala späť. Vtedy už zasiahla aj mama. Darinu zatlačila späť na sedadlo, lenže dievčaťu sa podarilo omotať si pás z Oxacúl na ruku a s víťazným „Ha!“ si ich mocne pritiahlo k sebe. Peter otvoril dvere na Darininej strane, mocnými ramenami ju schytil a vyhodil z auta do snehu. Darina ostala sedieť bez pohnutia a nenávisťne sa pozerala do očí svojho premožiteľa.

Keď Peter videl, ako sa Darina zviecha zo snehu, pričom zatínala zuby od zlosti, ustúpil k vozidlu a rukou dal pokyn otcovi, aby mu podal Oxaculy. Vybral z nich